

Som beskrevet i afsnit 1 om gældende ret blev der som led i antiterrorpakken fra 2002 indført en direkte adgang for politiet til den såkaldte 118-database, herunder de hemmelige og udeladte telefonnumre, med henblik på at sikre politiet en bedre og mere effektiv adgang til nummeroplysningsdata.

I de mellemliggende år har udviklingen i brugen af navnlig mobiltelefoni og internetkommunikation medført, at der i dag er en række typer af abonnementsoplysninger, der ofte er af afgørende betydning for politiets efterforskning, men som ikke figurerer i 118-databasen med nummeroplysningsdata. Det drejer sig navnlig om datakommunikationsadresser som f.eks. IP-adresser og e-mailadresser.

Politiets adgang til sådanne oplysninger reguleres af retsplejelovens regler om edition. Udleverer udbyderen med slutbrugerforholdet ikke disse oplysninger frivilligt, jf. afsnit 1.1.2 ovenfor, må politiet således indhente en editionskendelse fra retten eller selv træffe beslutning om edition, hvor en retskendelse ikke kan afventes, uden at indgrebet øjemed ville forspildes, jf. retsplejelovens § 806, jf. § 804.

Betingelserne for edition vil være opfyldt, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at de oplysninger, som ønskes fremlagt, kan tjene som bevis, jf. retsplejelovens § 804, stk. 1.

Som beskrevet ovenfor i afsnit 1 om gældende ret, blev det i bemærkningerne til forslaget om at give politiet direkte adgang til oplysningerne i 118-databasen lagt til grund, at der i praksis næppe vil forekomme tilfælde, hvor disse betingelser ikke er opfyldt med hensyn til oplysninger om navn og adresse på kunder til bestemte telefonnumre.

Det må lægges til grund, at det samme gør sig gældende i forhold til oplysninger om internetkunders navn, adresse, IP-adresse og e-mailadresse.

5.2.8. Arbejdsgruppens overvejelser vedr. andre lovændringer

Arbejdsgruppen bemærker, at i lovebekendtgørelse nr. 912 af 5. november 2002 om radio- og teleterminaludstyr og elektromagnetiske forhold er der bestemmelser om forbud mod anvendelse og markedsføring af udstyr, som kan forstyrre samfundsvigtig radiokommunikation.

Arbejdsgruppen bemærker endvidere, at et udstyr, der udsender (radio)støj med henblik på at hindre radiokommunikation i et bestemt geografisk område, teknisk set er en radiosender. Udstyret er som udgangspunkt omfattet af loven.

IT- og Telestyrelsen administrerer loven, og styrelsen fører tilsyn med overholdelse af loven. Derudover kan IT- og Telestyrelsen meddele påbud om både tilbagetrækning af apparater fra markedet og standsning af driften af apparater. Endvidere kan IT- og Telestyrelsen nedlægge forbud mod markedsføring.

Arbejdsgruppen konstaterer, at en forudsætning for markedsføring og ibrugtagning af radioudstyr er, at udstyret bl.a. ikke ved sin brug må forstyrre andre apparater. En støjsender, der netop har som formål at hindre radiokommunikation i et bestemt område, opfylder ikke lovens krav og må på den baggrund ikke lovligt markedsføres eller anvendes i Danmark.

Arbejdsgruppen bemærker, at IT- og Telestyrelsen med hjemmel i loven har udstedt bekendtgørelse nr. 132 af 4. marts 2003 om radio- og teleterminaludstyr og elektromagnetiske forhold. Det følger bl.a. af bekendtgørelsens § 1, stk. 4, at bekendtgørelsen ikke finder anvendelse på forsvarrets brug af apparater.

Både loven og bekendtgørelsen gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 99/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse samt Rådets direktiv 89/336/EØF af 3. maj 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om elektromagnetisk kompatibilitet i dansk ret. Det følger bl.a. af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv, at direktivet ikke finder anvendelse på apparatur, der udelukkende anvendes i forbindelse med aktiviteter vedrørende den offentlige sikkerhed, forsvar, statens sikkerhed eller med statens aktiviteter på det strafferetlige område.

Arbejdsgruppen bemærker, at ud over lov om radio- og teleterminaludstyr og elektromagnetiske forhold, der dækker de rent udstyrmæssige aspekter ved markedsføring og ibrugtagning, er brugen af støjsendere også omfattet af lov om radiofrekvenser, da en radiostøjsender ved sin tiltænkte brug er en radiosender og benytter radiofrekvenser.

Arbejdsgruppen bemærker endvidere, at anvendelse af en radiostøjsender efter lov om radiofrekvenser forudsætter, at IT- og Telestyrelsen meddeler tilladelse til at benytte alle de frekvenser, der udsendes fra udstyret. Det vil på baggrund af de nuværende regler generelt ikke være muligt.

Politiets Efterretningstjeneste har over for arbejdsgruppen oplyst, at der med henblik på at forhindre et terroranslag vil kunne være behov for at anvende udstyr, der kan forstyrre eller afbryde radio- og telekommunikation mv. i et givent område.

På den baggrund opstiller arbejdsgruppen følgende anbefaling: